

Arrest

nr. 203 329 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VRINTS
Hoge Warande 10 A
2390 MALLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VRINTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2016 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. C. K., met de Belgische nationaliteit. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen beslist om de registratie van deze wettelijke samenwoning uit te stellen tot 6 oktober 2017 wegens verder onderzoek.

Op 7 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen dit bevel dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer 212.600 en is thans nog hangende.

Op 18 september 2017 stelt het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, overeenkomstig artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek, een negatief advies op aangaande de wettelijke samenwoning.

Op 22 september 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 17 oktober 2017 werd de ambtenaar van de burgerlijke stand gedagvaard om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen op maandag 30 oktober 2017.

Op 24 april 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Diezelfde dag neemt hij een beslissing tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Deze bijlagen 13*septies* en 13*sexies* zijn de thans bestreden akten.

De eerste bestreden akte, dit is de bijlage 13*septies* van 24 april 2018, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [Z.]

voornaam: [K.A.H.]

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: P. S.

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS: [A.H.K.] (°(...)1978) – Verenigde Arabische Emiraten

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7.09.2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te

vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Op 6.05.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane C. K. (°(...)1969). Op 22.09.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat dat hij niet wil terugkeren naar Egypte, omdat hij wil samenwonen met zijn partner. Dat is de reden dat hij in België is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 15.12.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 4.12.2010 niet in overweging genomen daar uit woonstcontrole bleek dat betrokkene niet woonachtig was op het opgegeven adres.

Op 6.05.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane C. K. (°(...)1969). Op 22.09.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat betrokkene op 17.10.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Op 7.09.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 7.10.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene verklaart dat dat hij niet wil terugkeren naar Egypte, omdat hij wil samenwonen met zijn partner. Dat is de reden dat hij in België is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7.09.2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Egypte.”

De tweede bestreden akte, dit is de bijlage 13sexies van 24 april 2018, bevat de volgende motieven:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [Z.]

voornaam: [K.A.H.]

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: P. S.

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS: [A.H.K.] (°(...))1978) – Verenigde Arabische Emiraten

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem werd betekend op 7.09.2017. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek aan de hand van een SEFOR Brochure. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 15.12.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 4.12.2010 niet in overweging genomen daar uit woonstcontrole bleek dat betrokkene niet woonachtig was op het opgegeven adres.

Op 6.05.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane C. K. (°(...))1969). Op 22.09.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat dat hij niet wil terugkeren naar Egypte, omdat hij wil samenwonen met zijn partner. Dat is de reden dat hij in België is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggesteerd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden akte, dit is het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies d.d. 24 april 2018)

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Wat het uiterst dringend karakter bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden akte betreft, moet worden gewezen op het volgende:

Het aan de verzoeker op 24 april 2018 betekende inreisverbod van drie jaar is een verbodsmaatregel die inhoudt dat hem voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden. Het inreisverbod betreft, naar luid van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, een beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en dient dus van de verwijderingsbeslissing te worden onderscheiden.

In het verzoekschrift geeft de verzoeker het volgende weer omtrent het uiterst dringend karakter van de vordering:

“Bij toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid Vw vordert verzoeker de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugleidings- en verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Verzoeker wordt inderdaad vastgehouden met het oog op repatriëring naar Egypte.”

Aldus dient te worden vastgesteld dat de verzoeker slechts concreet uiteenzet waarom de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) een uiterst dringend karakter vertoont. De verzoeker verzuimt om uiteen te zetten om welke redenen ook een gewone vordering tot schorsing tegen het bestreden inreisverbod, dat geen terugleidings- noch verwijderingsmaatregel uitmaakt, onherroepelijk te laat zou komen om nog een nuttig effect te kunnen sorteren.

De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat hij onmiddellijk moet kunnen terugkeren naar Belgische grondgebied (of naar de Schengenstaten) waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de mate waarin dit betrekking heeft op het inreisverbod, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in zijn artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen stelt de Raad dan ook vast dat de verzoeker niet aantoont dat de vordering tot schorsing tegen het inreisverbod van 24 april 2018 een uiterst dringende noodzakelijkheid vertoont.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het PR RvV gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies d.d. 24 april 2018)

3.1. Over de rechtsmacht van de Raad

De Raad merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 24 april 2018, die in de bijlage 13septies is vevat.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 24 april 2018.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering gericht tegen een verwijderingsmaatregel, quod in casu, wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel , wegens de miskennis van de motiveringsverplichting (artikel 74/13 en 62 vreemdelingenwet) en wegens de schending van het recht op een gezins-en privéleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM”.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“In de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de procedure die verzoeker tijdig en regelmatig heeft ingesteld bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (Rvv 212600) en die strekt tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het bevel van 7 september 2017 om het grondgebied van het Rijk te verlaten (stuk 3).

Deze procedure is hangende en was nog niet vastgesteld op het ogenblik dat de thans bestreden beslissingen werden genomen en aan verzoeker werden betekend.

Niettegenstaande de in die procedure opgeworpen middelen en argumenten ernstig en pertinent zijn, wordt niet gemotiveerd waarom het toch redelijk was om aan verzoeker plotseling een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, te betekenen en hem vast te houden met het oog op repatriëring.

Een dwangverwijdering was/is in de concrete omstandigheden niet proportioneel niet alleen wegens die hangende procedure voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, maar ook wegens het feit dat de kans reëel is dat de vordering die verzoeker bij de rechtbank had ingeleid en die ertoe strekt dat de verklaring van wettelijke samenwoning toch in de bevolkingsregisters zou worden geregistreerd, gegrond zal verklaard worden.

Zeker nu die vordering in de nabije toekomst zal behandeld worden, namelijk op 15 juni 2018 van de AF2 kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen afdeling Antwerpen (stuk 4) en verzoeker die debatten wenst bij te wonen, was het niet redelijk om verzoeker vast te houden met de bedoeling hem te repatriëren.

Daarbij komt nog dat verzoeker helemaal niet was ondergedoken, doch steeds openlijk woonachtig is gebleven op hetzelfde adres waarop hij en zijn partner al twee jaar feitelijk samenwonen en hebben verklaard wettelijk te willen samenwonen , zijnde te 2060 Antwerpen, (...).

Gezien er tenslotte niets negatiefs bekend is geworden van verzoeker sedert hij acht maanden geleden het bevel heeft gekregen om het land te verlaten en hij hiertegen de geëigende procedure heeft ingesteld, was het allesbehalve redelijk om hem vast te houden met het oog op repatriëring en hem bovendien, met miskennis van artikel 8 EVRM, nog een inreisverbod van drie jaar op te leggen, goed wetende dat verzoeker de wil heeft om in België wettelijk samen te wonen met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft.”

3.2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat het middel niet kan worden onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. De vordering is immers niet ontvankelijk wat de beslissing van 24 april 2018 tot vasthouding betreft en er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid wat de beslissing van 24 april 2018 tot de afgifte van een inreisverbod van drie jaar betreft.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Aangezien de verzoeker enkel aanvoert dat de beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen werd getroffen met miskennis van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en hij op geen enkele wijze concreet toelicht hoe de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens dit verdragsartikel zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van het middel stelt dat de regels van behoorlijk bestuur zijn geschonden, moet worden benadrukt dat het bestuursrecht diverse en van elkaar te onderscheiden beginselen van behoorlijk bestuur. Bij gebrek aan duidelijkheid omtrent de precieze rechtsregel die de verzoeker geschonden acht, kan hij zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van *“de regels van behoorlijk bestuur”*.

De verzoeker verwijst, tussen haakjes, in de aanhef van het middel tevens naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij laat echter na om concreet te verduidelijken op welke wijze de bestreden verwijderingsmaatregel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dit artikel, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, op zich geen motiveringsplicht omvat. Een motiveringsplicht is wel neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert. Bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden verwijderingsmaatregel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

De kritiek dat het onredelijk is om de verzoeker vast te houden met het oog op repatriëring omdat hij op 15 juni 2018 de debatten wenst bij te wonen voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en omdat er niets negatiefs bekend is sedert het bevel dat hem acht maanden geleden werd betekend en waartegen hij de geëigende procedure heeft ingesteld, is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies van 24 april 2018 vervat zit. Zoals hoger reeds uiteengezet, is de Raad ter zake niet bevoegd. Bijgevolg is ook dit middelenonderdeel niet ontvankelijk.

3.2.2.2. Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet legt het bestuur op om haar beslissingen met redenen te omkleden en om de feiten te vermelden die deze beslissingen rechtvaardigen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid

maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker betoogt dat met geen woord wordt gerept over de procedure die hij bij de Raad heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 september 2017. Hij beweert dat de in deze zaak opgeworpen middelen en argumenten ernstig zijn en stelt dat niettemin niet wordt gemotiveerd waarom het toch redelijk is om hem thans opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De Raad stelt vast dat deze kritiek de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet betreft. Deze formele motiveringsplicht houdt echter enkel een positieve motiveringsplicht in, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de beslissing rechtvaardigen. De eerste bestreden akte vermeldt, met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen. Met name wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat de verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum en dat er een risico op donderduiken bestaat. Verder wordt nader toegelicht waarom er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken en waarom de verwijderingsmaatregel geen schending inhoudt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. De verzoeker toont niet aan dat deze motieven, in feite en in rechte, niet zouden volstaan om te voldoen aan de door artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalde motiveringsverplichting.

In de mate dat de verzoeker in dit kader een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat het door de verzoeker bij de Raad ingestelde beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 september 2017 geen schorsende werking heeft (*cf.* artikel 39/79 van de vreemdelingenwet) zodat dit beroep er geenszins aan in de weg staat dat de gemachtigde een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten treft. Bovendien heeft de verzoeker de mogelijkheid om, conform artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet, tezamen met de onderhavige vordering tegen de bijlage 13septies van 24 april 2018 bij wege van voorlopige maatregelen de Raad te verzoeken om een vordering in te stellen teneinde zijn eerder ingediende gewone vordering tot schorsing (RvV 212.600) zo snel mogelijk te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet aldus in een effectief rechtsmiddel waardoor de verzoeker zijn eerder ingediende vordering tot schorsing versneld door de Raad kan laten onderzoeken. De verzoeker heeft hiervan echter geen gebruik gemaakt, zodat de Raad zich thans ook niet kan uitspreken omtrent de ernst van de middelen in de zaak RvV 212.600. In elk geval is het, gelet op hetgeen voorafgaat, geenszins kennelijk onredelijk om de verzoeker hangende het beroep tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel af te geven met het oog op de repatriëring.

Waar de verzoeker daarnaast nog stelt dat een dwangverwijdering niet proportioneel is aangezien er een reële kans is dat zijn beroep bij de rechtbank van eerste aanleg ertoe leidt dat de verklaring van wettelijke samenwoning toch moet worden geregistreerd, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden. Hij stelt dienaangaande immers het volgende in de bestreden akte: *“Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.”* De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling elke redelijkheid te buiten gaat.

De verzoeker voert tot slot nog aan dat hij niet is ondergedoken nu hij steeds openlijk woonachtig is gebleven op hetzelfde adres waarop hij en zijn partner als twee jaar feitelijk samenwonen. Deze kritiek is echter niet dienstig, aangezien in de eerste bestreden akte geenszins wordt gesteld dat de verzoeker *is* ondergedoken. Er wordt enkel gesteld dat er een *risico op* onderduiken is, aangezien de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7 september 2017 en omdat hij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is. De gemachtigde heeft de verzoeker niet verweten dat hij geen vaste en gekende verblijfplaats heeft. Door louter hierop te wijzen, toont de verzoeker nog niet aan dat de redenen waarom er een risico op onderduiken werd vastgesteld niet deugdelijk zijn.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel, is op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

C. DE GROOTE